

NGỒI LẠI BÊN CẦU VỚI HOÀI KHANH

Khi anh ngồi lại bên cầu
 Con trăng chưa xế mái sầu về tây
 Rồi người con gái về đây
 Đường cam bỗng nói lời mây diệu kỳ
 Trên đá nước mắt hồ ghi
 Cô đơn còn dấu (*) in đầy chỉ tay
 Em rồi như sợi mây bay
 Ta rồi cũng thể như loài chim di
 Ai về, ai ở, ai đi
 Sông kia cứ mặc chảy lì thời gian
 Chảy chảy, chảy đến tan hoang
 Chảy, chảy đến muện màng đời nhau

 Thôi tôi ngồi lại bên cầu
 Theo anh đếm lạnh tuổi sầu ... làm vui .

(*) ý thơ Hoài Khanh, trong bài Ngồi lại bên cầu, đọc hơn 40 năm rồi còn nhớ

- HOÀI KHANH

Người con gái trở về đây một bận
 Con đường xưa bỗng sáng ánh diệu kỳ
 Tôi ngồi lại vì thấy mình không thể
 Mây của trời rồi gió sẽ mang đi -

LẦN NỮA, NGỒI LẠI BÊN CẦU VỚI HOÀI KHANH

Làm chi ngồi lại bên cầu
 Khi trăng đã xế mái sầu về tây
 Người con gái trở về đây
 Đường xưa bỗng sáng màu mây bạc hà
 Sông giờ chảy mãi đường xa
 Tôi giờ nhớ mãi mùi da ngai ngàn
 Ai về, ai ở, phân vân
 Trăm năm rồi cũng một lần, vậy thôi !
 Tài hoa, mệnh bạc dập vùi
 Thôi anh, tính lại mà vui ... đoạn trường
 Qua cầu, ngồi lại bên đường
 Bâng khuâng điểm cổ, ngõ ngang cầu sương

CAO VỊ KHANH